

CURIERUL ADVENTIST



Anul XXXI Nr. 5

MAI 1953

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

ZIUA VICTORIEI

E încă dimineață, 9 Mai 1945. . . M'am trezit ca în celelalte zile cu grișile și speranțele din ajun. Afară răsărea soarele anunțând o zi frumoasă iar în suflet mijea o prevestire de bun augur. Fără să știu de ce, mi-am îmbrăcat costumul cel nou și am plecat spre Comandament să primesc ordinea de lucru. N'am ajuns bine să intru și am fost întâmpinat de chiole de bucurie și strigăte nesfârșite. „Dzdravstvuet mira. . . trăiască pacea“.

Venise vestea capitulării Germaniei și sfârșitul războiului. . .

Regimul hitlerist se prăbușise. . . Intr'o clipă vestea s'a răspândit peste tot locul. Bucuria generală se transformase în delir. Venise și ziua eliberării pe care o câștigase Armatele Popoarelor Sovietice.

Am văzut atunci ca într'o viziune sumbră, milioanele de morminte proaspete, case cernite, văduve și orfani așteptând pe fiii, frații, soții și părinți dragi care nu se vor mai întoarce niciodată pentru că au fost sacrificați de pofa nesățioasă a războiului. Dar, m'am înseninat văzând mărșăluirea impetuoasă a Armatei noastre biruitoare care rămân în strajă ca nimeni să nu mai îndrăznească să tulbure pacea lumii.

În preajma lui 9 Mai 1946, în uzina de tractoare Chirov. Muncitorii lucrează cu entuziasm, cu multă râvnă, cu toată energia. Lucrează toți în cinstea Victoriei — producție de pace. — Care dintre schimburi va câștiga și victoria întrecerii?

În sala de montaj huruie prelung. . . al 49-lea tractor e prins de macaraua imensă, ridicat pe platforma unui vagon și transportat pe ogoarele nesfâr-

șite. . . ogoarele țării victorioase, țării socialismului.

Sirena anunță sfârșitul zilei de lucru iar pe tabla dela poartă se înregistrează al 73-lea tractor ieșit din uzină, iar pe ogoare întreceri pentru asigurarea unei vieți mai prospere, pentru belșug și bună stare

În preajma lui 9 Mai 1953. Văd în depărtare convoaiele cu bolnavii și răniții Coreei, care se întorc la vetrele lor. . . Sunt eroii acelei țări în care Pacea a fost alungată de iureșul imperialist și durerea și jalea, suferința, distrugerile de tot felul și moartea au fost aduse în locul păcii și bunei învoiri.

Deși bolnavi ei strigau mereu; „pace pentru noi, și pace pentru lume. . .“ și cuvântul lor se amplifică, se unduește în văzduh și cuprinde inimi de frate, inimile milioanei care doresc pacea. Și văd parcă popoarele ridicându-se în mărșăluire imensă, sute de milioane de partizani ai păcii care câștigă pacea, tot mai mult, pacea pentru toți.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz și un cuvânt stăruia pe buze; „Am făcut tot ceea ce trebuia și ceea ce pot ca laurii Marii Victoriei să fie păstrați și Stegarii Păcii să conteze pe munca mea, pe elanul meu, pe voința nesdruncinată pentru pace?“ Domnul Isus zice: „Ferice făcătorii de pace căci ei fiii lui Dumnezeu se vor chema“

Să fim oamenii păcii și să acționăm în vederea păcii.

C. Alexe

Elogiul Sfintei Scripturi

*Al Bibliei slăvit cuvânt
De-apururi este drept și sfânt.*

*Tezaur scump de'nțelepciune,
Adevărat e'n tot ce spune.*

*El hrană sfântă e, dulceată —
Dreptar fără de greș în viață.*

*La credincioși, jar' de măsură
Ei dă belșug de'noățătură.*

*Cu graiul lui cel înțelept
La toți ne-arată drumul drept.*

*El bucurie dă și pace;
Să cânte, inima o face.*

*În niciun loc, pe niciun plai
Eu nu găsesc mai dulce grai.*

*Mai blând, mai plin de'noățămintă
Cu graiul scrierilor sfinte.*

*El îmi vorbește de păcat
Dar și de cel crucificat.*

*Mă muștră de sunt în eres,
Dar și mă mângâie ades.*

*Ca și-al lui Noe porumbel
Ram' de măslin mi-aduce el.*

*Slăvit să fie-acest cuvânt,
Slăvit în cer și pe pământ! . . .*

I. Bătrâna — Voivodeni

Semănat la timp -- seceriș bogat

IUBIȚI FRĂȚI

Cu bucurie am luat cunoștință de constatările Consiliului de Miniștri cu privire la executarea la timp, în mod mai organizat și de mai bună calitate în primăvara anului acestuia decât în anul trecut a lucrărilor de însămânțare făcute de către cei ce muncesc pe ogoare.

Credem că îndemnul date la timp în circulația noastră de mai înainte cu privire la lucrările agricole din primăvara acestui an au fost luate în seamă — pretutindeni de către frații noștri care și-au dat osteneala de a lucra ca și ceilalți plugari cu multă râvnă și pricepere făcându-și partea lor de lucru.

Deasemeni am luat cunoștință de marea și importanta sarcină a organelor de Stat cu privire la organizarea și executarea la timp și în cele mai bune condițiuni a lucrărilor ce urmează să se facă în viitor — și anume: îngrijirea culturilor, pregătirea și strângerea la timp a recoltei, desmi-

riștitului; treerișului și colectarea produselor agricole pe anul 1953

IUBIȚI FRĂȚI

Gândul nostru se îndreaptă din nou, către mulțimea fraților și surorilor, cari activează din zori și până noaptea, în câmpul muncii pe ogoare, ca membrii și Gospod. Agricole Colective, în întovărășirile agricole, sau chiar și în gospodăria particulare.

Indemnul nostru este să fim și de data aceasta cei dintâi gata a primi și pune în practică sfaturile cu privire la organizarea, îndrumarea și aplicarea regulilor agrotehnice, de îngrijirea culturilor conform agrominimului și instrucțiunilor ce se dau în acest scop de persoanele în drept. Acordând o atenție deosebită lucrărilor de întreținere a plantelor de tot soiul, cu deosebire a culturilor de plante necesare industriei și prin distrugerea tuturor factorilor cari dăunează culturilor, vom obține recolte mult mai bogate.

O bună pregătire din timp a tuturor uneltelor de lucru, și aprovizionarea cu cele necesare în vederea secerișului

și treerișului va contribui la aplicarea celor mai avansate metode de lucru în direcția aceasta, îngăduind apoi o imediată pregătire a terenului pentru însămânțările anului viitor.

O bună recoltare depinde foarte mult de respectarea timpului fixat pentru începerea și terminarea acestei lucrări potrivit cu regulile agrotehnice. Organizarea și participarea la strângerea spicelor — va arăta grija noastră de a nu face nici un fel de risipă cu ocazia secerișului și treerișului.

IUBIȚI FRĂȚI

Așa cum ați făcut de fiecare dată, când vi s'a dat sfatul să luați parte la lucrările de interes obștesc și de data asta credem că fiecare ceăștean adventist de ziua șaptea — se va dovedi a fi în fruntea muncilor de îngrijire a culturilor, de recoltare, desmiștit, treeriș și deasemeni și primii în ce privește predarea cotelor obligatorii către Stat etc. În toate aceste lucrări D-voastră veți putea fi un exemplu pentru ceilalți împreună lucrători pe ogoare.

Un cuvânt de indemn părinților

„Familia pune bazele personalității, sentimentelor, voinței și caracterului copilului”.

O nouă generație se ridică astăzi dintre noi, mai dinamică, mai dispusă la lupte spre binele celor mulți, și mai hotărâtă să-și croiască drumul spre bună stare și fericire. Ca părinți, ne revine marea răspundere de-a încuraja, sfătui și ajuta cu cuvântul dar mai ales cu fapta, pe copiii care sunt chemați să creeze o viață de tip nou.

Vom bine merita numai atunci când vom oferi societății cetățeni aleși, oameni ai muncii constructive, caractere nobile, cinstiti și loiali. Acest rezultat nu vine la întâmplare; el este plănuit și urmărit cu perseverență până la realizare. Munca este încununată de succes când conlucrează cei doi factori — părinții și copiii — și când între ei există acea sudură sufletească pe care a văzut-o Profetul când a zis: „Domnul... va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor”.

Primul pas în educație revine părinților. Dacă comportamentul părinților în familie este nobil și dacă copilul este învățat să găsească în muncă izvorul de bucurie și fericire, atunci bazele educației au fost bine puse, iar celelalte le urmează mai ușor. Iată ce declară vestitul pedagog sovietic Ma-

careno „în una din operele sale cu privire la rolul exemplului părinților în familie: „Propria voastră purtare e lucrul cel mai hotărâtor... Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți cu alți oameni și despre alți oameni, cum vă bucurați sau vă întristați, cum vă purtați cu prietenii și cu dușmanii, cum râdeți... toate au pentru copil o mare însemnătate. O mică schimbare în ton, copilul o vede sau o simte; toate subtilitățile gândurilor voastre ajung la dânsul pe căi nevăzute pe care voi nu le observați. Sau dacă acasă vă purtați brutal, lăudăros... dacă o jigniți pe mama, atunci pricinuiți un mare rău copiilor, le dați un exemplu rău de educație și purtarea voastră nedemnă va avea urmări din cele mai triste”.

Al doilea factor educativ la îndemna părinților este munca. Copiii au nevoie de îndrumări care să-i facă practici. Ei trebuie să fie învățați că este esențială disciplina unei munci sistematice și bine chibzuite, nu numai ca o pavăză contra schimbărilor din viață ci și ca un ajutor al dezvoltării armonioase. Ei trebuie să știe că nici un bărbat sau femeie nu este degradată prin osteneala cinstită. Ceeace de-

gradează este trândăvia și egoismul. A face un pat și a pune în ordine o cameră, a spăla vasele, a pregăti mâncarea, a curăți și repara propria îmbrăcăminte, este o educație care nu împiedică pe un băiat să atingă bărbăția; și dacă fetele ar învăța să înhamă și să mâne un cal și să folosească ferăstrăul și cioanul, tot așa de bine ca și grebla și târnăcopul, ele vor fi mai bine pregătite să întâmpine evenimentele în viață.

Al treilea factor important în educație este conlucrarea între părinți și școală. Aici, părinților le revine datoria de a sta alături de învățător, a discuta cu ei despre copiii lor, a găsi împreună căile cele mai bune de-a ajunge la inima lor, și a asigura participarea regulată și punctuală a copiilor la lucrările școlii.

Dacă ne vom face astfel partea noastră în familie și pentru ea, se va putea spune și despre copiii noștri ceeace s'a scris pe vremuri despre Familia din Nazaret: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. Luca 2,52

C. ALEXB

Despre însemnătatea mișcării de pace

„Fericți făcătorii de pace, că aceia fiil lui Dumnezeu se vor chema”, Mat. 5, 9.

„Pacea, ca și războiul”, — scrie Pierre Cot, luptătorul pentru pace francez, — „nu mai sunt chestiuni care țin de domeniul specialiștilor. Războiul ne amenință pe toți și de aceea pacea este cauza fiecărui dintre noi.”

Azi bombele, bacteriile și armele atomice lovesc deopotrivă pe civili și pe militari. De aceea populația civilă este interesată în menținerea păcii. Dumnezeu nu vrea vărsările de sânge și noi urim războiul și vărsările de sânge. De aceea protestăm contra pregătirii de masacre. Să ne rugăm și să muncim ca norii negri ai războiului să se risipească de pe cerul omenirii, și să răsară biruitoare soarele Păcii, zorile aurii ale iubirii și fraternității.

Această țintă a urmărit-o Congresul popoarelor dela Viena al cărui istoric Apel îl cunoaștem cu toții.

Poate va zice cineva: Cine sunt eu spre a putea zădărnici planurile agresive ale unor guverne? Chiar dacă aș striga din toate puterile „glasul meu nu ar pătrunde în parlamente și sălile de consilii. Sunt doar un fir de nisip în acest univers!

Ai dreptate! Ești doar o moleculă de

colb în imensul lumii infinite, dar gândește-te că vârful Himalaiei, Everestul care are înălțimea de 8840 m este rezultatul străngerii laolaltă a infinit de nenumărate fire de nisip. Pacea este o problemă atât de importantă și sfântă încât trebuie în interesul ei să mobilizeze pe fiecare om.

Popoarele de pretutindeni, societățile științifice și organizațiile religioase de pretutindeni, fără deosebire de naționalitate, rasă și apartenență politică sau filosofică sunt de acord că pacea este mai de preferat decât războiul și deci trebuie apărată. Așa a pornit în zilele noastre istorica mișcare mondială pentru apărarea păcii, unică în felul ei.

James Endicott, pastor canadian, care 20 de ani a fost misionar în China a relatat următoarele în ce privește mișcarea păcii:

„Pentru mine lupta pentru pace în întreaga lume este continuarea muncii pe care am dus-o ca misionar timp de mulți ani în China. Atunci, ca și acum, am vrut să găsesc baza pe care să fie realizată frăția mondială între oameni. Credința mea și felul în care înțeleg originea religiei lui Hristos, mă deter-

mină să consider că misionarul creștin trebuie să fie larg reprezentat în rândurile oamenilor care luptă pentru pace... Pentru mine, creștin și misionar, ea (mișcarea pentru apărarea păcii Red.) este o manifestare a credinței și particip la această mișcare cu toată inima, cu tot sufletul.”

În aceste momente hotărâtoare ale istoriei mondiale trebuie să dăm o deosebită importanță acestei chemări divine de a apăra viața copiilor, a mamelor și a bătrânilor.

În privința păcii nu putem fi neutri. Cine nu dorește pacea, acela vrea războiul, și deci cel care nu vrea războiul, trebuie să stea de partea păcii și care om cinstit dorește ca din pricina concepțiilor sale individuale să piară milioane de copii, mame, bătrâni și populația civilă nevinovată? Oricare om cu gândire justă, trebuie să gândească altfel.

Credem că înțelegerea binevoitoare va învinge ura, și omenirea care așteaptă pacea clădită pe adevăr, va vedea izbânda finală a ei, căci viitorul este al omului păcii.”

MOLDOVAN VILHELM

STUDII BIBLICE

LUCRAREA BISERICII CU PRIVIRE LA VĂDUVE

1 August 1953

1. Cum sfătuia apostolul Pavel pe Timotei să procedeze cu privire la muștrare? 1 Tim. 5, 1. 2. *nu muștra*

Prin cuvintele: „văduvele care sunt cu adevărat văduve” se înțelege acele văduve în vârstă, membre ale Bisericii, care sunt singure, n'au pe nimeni în familie și sunt lipsite de orice ajutor. Pe acestea, Cuvântul inspirat învață că Bisericii îi revine datoria creștină să le „cinstească” prin milostenia ei, adică să le facă parte de sprijinul și ajutorul creștinesc al membrilor Bisericii.

2. Care este lucrarea bisericii față de „văduvele care sunt adevărat văduve”? 1 Tim. 5, 3. *cinstește*

3. În cazul când o astfel de văduvă are copii sau alți urmași, cui îi revine sarcina să o sprijinească? 1 Tim. 5, 4.

4. Ce face cea cu adevărat văduvă? 1 Tim. 5, 5. *ea cu oclăvănată*

5. Ce văduvă este amintită în le-

gătură cu aducerea copilului Isus la Templu? Luca, 2, 36, 37.

6. Care este trista situație a văduvei iubitoare de plăceri? 1 Tim. 5, 6.

„Dedată la plăceri”, înseamnă să trăiască în lux și desfătări; să se lase lărită în mâncări și băuturi; să dea drum liber înclinărilor împlinirii poftelor în mâncare. Aceasta nu se referă la plăceri joșnice, ci la felul de plăceri în legătură cu trăirea unei vieți fără frâu, și cu îmbulbarea în mâncare. Se prea poate că în timpul apostolului erau unele văduve, pretinse creștine, care duceau o astfel de viață, după cum poate să existe astfel de creștini în toate timpurile.

„Măcar că trăiește, este moartă”, zice Cuvântul. Aceasta înseamnă că pentru toate țintele frumoase din viață ea este ca și moartă. Comparația este foarte potrivită ca să redea ideea că adevărata fericire nu se găsește în plăcerile simțurilor. Se poate ca cineva să înmormânteze în inima sa aceste păcate și să le ascundă de ochii omenești, dar cum vei sta în fața lui Dumnezeu? Pentru păcat, ori-

unde s'ar găsi, Dumnezeu este un foc mistuitor.

7. Pentru ca văduvele să fie scutite de muștrare, ce era sfătuit Timotei să facă? 1 Tim. 5, 7. *poartă de grijă*

8. Care sunt condițiile biblice generale, pentru ca o credincioasă văduvă să se poată bucura de cinstea Bisericii? 1 Tim. 5, 9-10. *o văduvă*

9. Pentru ce nu erau permise văduvele tinere? 1 Tim. 5, 11-13. *de la 1*

10. Care este sfatul pentru aceste văduve? 1 Tim. 5, 14. *steau fe*

11. Ce răspundere revine fiecărui credincios înrudit cu văduve? 1 Tim. 5, 16. *ooc*

PRESBITERII

8 August 1953

1. Ce vrednicie revine presbiterilor care cârmuesc bine? 1 Tim. 5, 17.

Aci apostolul arată obligația care revine Bisericii de a da convenită cinste presbiterilor credincioși în perțoasa lucrare pe care o au în slujba Evangheliei lui Hristos. În legătură

cu viața de credință, ei se osteneșă să păzească cu scumpătate tezaurul sfânt al învățăturilor Domnului Isus, și a apostolilor Săi. Acești presbiteri se învrednicesc „de îndoită cinste“.

2. Ce spune apostolul despre lucrătorul sânguinos? 1 Tim. 5, 18. u. p.

Aceste cuvinte au fost rostite de Isus Hristos (Luca 10, 7) Dumnezeu dorește ca spiritul de dărniciie în ce privește partea Domnului pentru susținerea lucrării lui Dumnezeu, și în ce privește ajutorarea credincioșilor în nevoie, — prin fața de milostenie creștină, — să crească odată cu celelalte însușiri spirituale ale credinciosului. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu va întârzi să vină peste cel credincios în partea Domnului și milostiv față de bătrâni și bolnavi: „Puneți-Mă la încercare, zice Domnul... și veți vedea dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare“.

3. Numai în ce condiție poate fi primită învinuirea adusă împotriva unui presbiter? 1 Tim. 5, 19.

4. Ce cuvânt asemănător găsim în învățătura Vechiului Testament? Deut. 17, 6.

5. Cum trebuia să se procedeze cu cei ce păcătuiau? 1 Tim. 5, 20 pr. p.

6. Care este motivul arătat de apostol întru susținerea acestui fel de a proceda? 1 Tim. 5, 20. u. p.

Dacă în împlinirea îndrumării dată de apostol fiecare ar urma pilda Domnului Hristos, n'ar fi nici o primejdie în împlinirea în totul a acestei porunci: Despre El este spus: „Hristos însuși n'a suprimat niciun cuvânt din adevăr, dar l-a vorbit totdeauna în iubire. El a exercitat întotdeauna tact, și o atenție cugetată în legăturile Lui cu oamenii. El n'a fost niciodată aspru, niciodată n'a rostit un cuvânt sever, n'a produs chinuri zadarnice unui suflet simțitor. El n'a muștrat cu asprime slăbiciunile omenești“. Fără teamă a demascat fățărnicia și nedreptatea, dar în glasul Lui erau lacrimi când rostea muștrările Sale usturătoare.

Primejdia noastră constă în spiritul în care facem muștrarea. Fie ca înainte de a rosti un cuvânt, să fim siguri că orice muștrare pe care am face-o va fi adusă în spiritul lui Hristos, și cu iubirea Lui plină de gingășie și îndurare.

7. Ce însărcinare solemnă îi este dată lui Timotei? 1 Tim. 5, 21.

Într'un chip foarte solemn, Timotei este rugat fierbinte să aducă la împlinire, fără părtinire, diferitele datorii ale marelui însărcinări — conducerea bisericii din Efes, fără să facă nimic în grabă, ci mereu veghind asupra sa. El amintește acum lui Timotei — presbiterul principal, — despre continua prezență a martorilor nevăzuți față de purtarea lui. În fața acestei prezențe de temut — în fața tronului lui Dumnezeu, Isus Hristos la dreapta Lui și îngerii, slujitorii aleși ai lui Dumnezeu adunați în jurul Lui — Timotei avea să călăuzească și să conducă adunările de credincioși din vestitul oraș Efes. Aceeași lucrare solemnă este încredințată fiecărui presbiter de azi din Biserica Domnului.

8. Ce sfat dă apostolul Pavel cu pri-

vire la întărirea prin binecuvântare? 1 Tim. 5, 22. pr. p.

În unele din Comunitățile noastre se trece prea repede la organizația și întărirea presbiterilor prin binecuvântare; regulile biblice au fost trecute cu vederea și urmarea este, că multe greutăți se ivesc în Comunitate. N'ar trebui să fie așa mare grabă în alegerea și întărirea prin binecuvântare a unor membri care nu sunt vrednici de o lucrare plină de răspundere, membri care au nevoie să se pocăiască, înainte de a putea servi lucrarea lui Dumnezeu într'un chip oarecare.

9. Ce alte sfaturi îi mai sunt date lui Timotei? 1 Tim. 5, 22. u. p.

10. Având în vedere deseale îmbolnăviri ale lui Timotei, ce-i spunea apostolul? 1 Tim. 5, 23.

Este cu neputință de admis că aici apostolul ar sfătui pe Timotei să întrebuințeze chiar puțin vin fermentat, ținând seamă de îndrumările precise, precum: Prov. 20, 1.; 23, 29—32;

În Leviticul 10, 8—10, cetim că preoții erau opriți să bea vin sau băuturi amețitoare. Chiar în folosirea vinului dulce (must de struguri) care este îngăduit, era o tendință de a se desvolta gustul pentru un astfel de must încât să conducă la folosirea lui atunci când „face mărgăritare în pahar“. Este posibil că Timotei dându-și seamă de această tendință, renunță și la folosirea vinului dulce (nefermentat). Aici apostolul îl îndeamnă să ia acest fel de vin pentru binele său fizic.

11. Care două categorii de păcate avea să întâlnească el în Comunitate? 1 Tim. 5, 24.

„Eu avertizez pe toți aceia care poartă numele lui Hristos să se cerceteze bine pe ei înșiși, și să-și mărturisească în mod complet toate greșelile lor, pentru ca ei să poată merge mai înainte la judecată, și ca îngerul să poată scrie: „iertat“, în dreptul numelui său“.

12. Ce este spus despre faptele bune? 1 Tim. 5, 25.

ADEVĂRATA BOGAȚIE SPIRITUALĂ

15 August 1953

1. Ale cui cuvinte exprima Pavel în epistola sa către Timotei? 1 Tim. 6, 3.

2. Care este rodul cercetărilor fără rost și al certurilor de cuvinte? 1 Tim. 6, 4, 5. pr. p.

3. Ce cred ei despre evlavie? 1 Tim. 6, 5 p. d.

4. Ce trebuia să facă Timotei față de astfel de oameni? 1 Tim. 6, 5. u. p.

5. Cum este evlavie însoțită de mulțumire? 1 Tim. 6, 6.

6. Despre care două adevăruri evidente vorbește apostolul? 1 Tim. 6, 7.

Apostolul Pavel declară: „Evlavie însoțită de mulțumire este un mare câștig“. Cuvântul spune că n'am adus nimic în lume și, la încheierea vieții noastre, nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Acela însă care în viața lui dă dovadă de evlavie neprefăcută, duce cu sine marele câștig al vieții veșnice pe care Domnul o va da tuturor credincioșilor Săi.

7. Ce spune apostolul Pavel despre cele necesare corpului? 1 Tim. 6, 8.

Dumnezeu nu poate îngădui nici cea

mai mică măsură de lăcomie sau egoism; El urăște rugăciunea și îndemnul celor care nutresc asemenea trăsături rele. Satana conduce pe oameni să fie din ce în ce mai egoiști și mai lacomi, și apoi sare în sus de bucurie când îi vede învăluți în ei înșiși, strânși și egoiști. Adevăratul credincios nu se va lăsa niciodată prins în mrejele lăcomiei și egoismului care să-l ducă la strângerea de bogăție, ci dacă are cu ce să se hrănească și cu ce să se îmbrace, credinciosul va fi mulțumit.

8. În ce cad acei care vor să se îmbogățească? 1 Tim. 6, 9. pr.

9. Care este rezultatul final pentru iubitorii de bogății? 1 Tim. 6, 9. u. p.

Pavel arată ce riscă acei care aleargă să ajungă bogați. Ei sunt orbiți de Satana și se conving pe ei înșiși că dorința lor de câștig urmărește ținte bune; ei își forțază conștiința, se înșală pe ei înșiși, și continuu sunt lacomi după bogății. Unii ca aceștia s'au rătăcit dela credință, și s'au străpuns cu multe dureri. Ei au sacrificat principiile nobile și înalte, au dat credința pentru bogății, și dacă nu sunt desamăgiți în ce privește ținta, ei sunt desamăgiți în fericirea pe care au socotit că le-ar da-o bogățiile.

Ei sunt încurcați și turburați de grijă; ei au ajuns sclavii sgărâceniei lor și au târât și familiile lor în aceeași sclavie, și foloasele pe care le culeg sunt, așa, cum spune Cuvântul Sfințel Scripturii: „prăpăd și pierzare“.

10. Care este — după Cuvântul Scripturii — una din rădăcinile tuturor relelor? 1 Tim. 6, 10. pr. p.

Se pare că ar fi fost mai bine tradus acest text în felul următor: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor acestor rele“, deoarece nu poate fi adevărat că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, ci mai de grabă a relelor amintite în versetul (9) de mai înainte, precum: „căderea în ispită, în laț și în multe poște nesăbuite și vătămătoare“. Nu iubirea de bani a fost rădăcina păcatului lui Adam. Deseori acest text a fost citat într'un chip nepotrivit; deseori auzim: Scriptura spune: Banul este rădăcina tuturor relelor! Nu, Scripturile nu spun un asemenea lucru. Banul nu este rădăcina niciunui rău, și el nu este vreun oarecare fel de rău; dar iubirea lui este rădăcina tuturor relelor amintite în acest text.

Iubirea de bani își are rădăcina în lăcomie. Lăcomia stă la baza oricărui rău. Acei care vor să fie bogați, acei care folosesc orice putere a ființei lor spre a strânge bani, cad în poște vătămătoare care duc pe oameni la pierire.

11. În goana lor după îmbogățire, ce cale au apucat chiar și unii credincioși? 1 Tim. 6, 10. u. p.

Hristos a văzut că în goana după afaceri iubirea de bani va îngheța adânc și tare sufletele și va închide simțămintele față de nevoile celui suferind. „Vedeți“, era avertizarea, deseori repetată, a lui Hristos, „și păziți-vă de orice fel de lăcomie“. „Vol nu puteți servi și lui Dumnezeu și lui Mamona“.

22 August 1953

1. Ce era sfătuit Timotei, personal, să facă? 1 Tim. 6, 11 pr. p.

Cuvintele: „aceste lucruri“, se referă la iubirea de bani și relele însoțitoare despre care se vorbește în versetele 9 și 10. De iubirea de bani și de relele care decurg din ea, sfătuiește apostolul pe omul lui Dumnezeu să fugă.

2. Care însușiri, necesare vieții de credință, este îndemnat Timotei să le caute? 1 Tim. 6, 11 u. p.

3. În locul goanei după avere, după ce avea să se străduiască el? 1 Tim. 6, 12 pr. p.

4. Ce avea să facă el cu viața veșnică la care a fost chemat? 1 Tim. 6, 12. p. d.

5. La ce experiență din viața lui Timotei se referă apostolul Pavel? 1 Tim. 6, 12. u. p.

Nu găsim decât foarte puțin amintat despre Timotei ca martor al Evangheliei (Ebrei 13, 23). Aceasta fusese pentru Timotei o ocazie vădită de a da o bună mărturie, ori, cu ocazia întăririi lui ca predicator, după cum au gândit unii. În acea încercată perioadă a istoriei bisericii fără îndoială că el a avut o mulțime de ocazii să mărturisească despre Hristos.

6. Pe cine luă ca martori apostolul, atunci când chemă pe Timotei la o consacrată împlinire a slujbei sale? 1 Tim. 6, 13. pr. p.

7. Ce este spus aci despre Isus Hristos? 1 Tim. 6, 13. u. p.

8. Ce convorbire a avut loc între Isus Hristos și Pilat din Pont? Ioan 18, 33—37.

9. Ce însărcinare era dată lui Timotei? 1 Tim. 6, 14. pr. pr.

Aci sunt amintite două lucruri: a) că porunca însăși — întreaga învățătură a lui Hristos, — trebuie păstrată în întregime; b) că viața lui trebuie să fie în armonie cu cea învățată. Păzește porunca „fără prihană“ — în Cartea Sfântă să nu fie nici o pată; să nu se adaoge nimic, să nu se schimbe nimic în ea. Adevărul să rămână așa cum a fost dat de Dumnezeu, „Fără vină“, — fie ea, în purtarea sau spiritul tău, să nu existe nimic ce ar fi contrariu adevărului divin. Păstrează adevărul și adevărul te va păstra pe tine.

10. Până la ce timp avea să fie slujbașul Domnului credincios în slujba sfântă la care a fost chemat? 1 Tim. 6, 14 u. p.

11. Când avea să aibă loc arătarea Domnului nostru Isus Hristos? 1 Tim. 6, 15.

Mulți care s'au numit pe ei advențiști au fost fixatori de date. Rând pe rând a fost fixată venirea lui Hristos; dar de repetate ori rezultatul a fost desamăgirea. Timpul precis al venirii Domnului Isus Hristos este arătat a fi dincolo de orizontul muritorilor. Chiar îngerii care slujesc celor care vor moșteni mântuirea, nu știu nici ziua, nici ceasul. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni;

nici îngerii din ceruri, nici Fiul, nici numai Tatăl“. (Mat. 24, 36).

12. Ce descriere sublimă este făcută despre Dumnezeu? 1 Tim. 6, 16.

Apostolul Pavel exclamă: „O, adâncul bogăției înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!“ Dar deși nori și negură îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temel'ia scaunului Său de domnie“. Noi putem înțelege purtarea Sa cu noi și motivele de care este mânat, în măsura în care putem pricepe iubirea și îndurarea Sa fără margini.

13. În ce limbaj vorbește psalmistul David despre Cel Veșnic? Ps. 104, 1—4.

SFAT CATRE CEI BOGAȚI

29 August 1953

1. Revenind la chestiunea bogățiilor, ce sfat li se dă bogaților din lumea aceasta? 1 Tim. 6, 17. pr. p.

„Indeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice“. O, dacă ar lua seama la cuvântul acesta toți bogații din lume!

Pavel în scrisoarea sa către Timotei voia să întipărească în mintea lui necesitatea de a da o asemenea îndrumare ce ar trebui să îndepărteze concepția care foarte ușor se furiează între bogați, că din pricina bogățiilor lor, ei ar fi superiori celor care sunt în sărăcie; că datorită lor de a câștiga, ei ar fi superiori în înțelepciune și judecată — în scurt — că, câștigul este evlavie. În aceasta constă o înșelăciune grozavă. Cât de puțin iau seama la indemnul pe care Pavel a sfătuit pe Timotei să-l dea bogaților!

2. Cum își revarsă Dumnezeu binecuvântările Sale? 1 Tim. 6, 17. u. p.

3. În ce scop ar trebui folosite bogățiile? 1 Tim. 6, 18.

Niciodată n'a fost voia lui Dumnezeu ca să existe mizeria în lume. El n'a înțeles ca un om să aibă din abundență toate obiectele de lux în viață, pe când copiii altora să strige după pâine. Toate mijloacele, care nu sunt folosite pentru trebuințele imediate și strict necesare traiului, au fost încredințate oamenilor, pentru a face prin ele binele și a fi astfel pentru alții o binecuvântare. Credinciosul care dorește să se bucure de viața cea veșnică va fi întotdeauna „gata să simtă împreună cu alții“.

4. Ce comoară va dobândi acela care este „gata să simtă împreună cu alții? 1 Tim. 6, 19 pr. p.

5. La ce-l va folosi credinciosului o astfel de comoară spirituală? 1 Tim. 6, 19 u. p.

6. Ca încheiere a epistolei sale, ce sfat stăruitor dă Pavel? 1 Tim. 6, 20. pr. p.

7. De ce avea să se ferească Timotei? 1 Tim. 6, 20 p. d.

„Ferește-te de flecăriile lumești“ — spune Cuvântul. Timotei, bărbatul căruia Dumnezeu îi încredințase o lucrare atât de însemnată ca cea a clădirii unui adevărat caracter creștin, nu

avea să se ocupe cu lucruri fără nicio însemnătate pe care apostolul le numește „flecării“. El avea să se țină departe de orice preocupare de acest fel.

8. Ce au făcut pe unii să se abată dela credință? 1 Tim. 6, 21. pr. p.

9. Cu ce binecuvântare încheie apostolul Pavel prima sa epistolă către Timotei? 1 Tim. 6, 21. u. p.

INDEMNURI CATRE TIMOTEI

5 Septembrie 1953

1. Prin a cui voie a devenit Pavel apostol al lui Hristos? 2 Tim. 1, 1.

2. Ce salutare folosește apostolul în epistola sa către Timotei? 2 Tim. 1, 2.

Aceasta este ultima epistolă pe care apostolul Pavel o scrie din Roma în timpul celei de a doua întemnițări a sa în același oraș, cam pe la anul 66 d. Hr. El dorea să mai vadă încă o dată pe prietenul său din anii dela început, pe care îl călăuzise în viața lui de suferință din acele vremuri. Aceasta a fost ce a condus pe Pavel să alcătuiască această a doua epistolă plină cu sfaturi și indemnuri necesare pentru Timotei, mai ales dacă el n'ar fi putut veni să-l mai vadă pe apostol, așa cum se pare că s'a și întâmplat.

3. Ce spune apostolul Pavel despre experiența propriei sale vieți în lucrarea de slujire către Dumnezeu? 2 Tim. 1, 3 p. p.

Pavel nu-i slujea lui Dumnezeu din moși strămoși, ci el îi slujea cu un cuget curat, așa cum i-au slujit și strămoșii lui.

4. Cât de continuu era amintit Timotei în rugăciunile apostolului? 2 Tim. 1, 3 u. p.

Rugăciunea schimbă fața lucrurilor. Credinciosul care nu trăiește o viață de rugăciune nu poate nădăjdui să crească în cele spirituale. Pavel pomenea neîntrerupt în rugăciunile sale pe conlucrătorul său, Timotei.

5. De ce își aducea aminte apostolul Pavel? 2 Tim. 1, 4 pr. p.

Cu siguranță că viața și slujba lui Timotei n'a fost ușoară. El avea nevoie de ajutor divin întru îndeplinirea chemărilor sfinte. Pavel se ruga neîntrerupt pentru el.

6. Ce dorință avea Pavel cu privire la Timotei? 2 Tim. 1, 4 u. p.

Pavel și Timotei erau legați împreună printr-o dragoste neobișnuit de profundă și tare. Dela convertirea sa, Timotei se împărtășise de străduințele și suferințele lui Pavel și prietenia dintre cei doi ajunse tot mai tare, mai profundă și mai stăntă, încât tot ce poate fi un fiu pentru un Tată iubit și onorat, era Timotei pentru bătrânul și truditul apostol. Nu este de mirare ca în singurătatea sa, Pavel dorea să-l vadă.

7. Ce dar spiritual pe care-l avea Timotei, îl amintește Pavel în mod deosebit? 2 Tim. 1, 5 pr. p.

8. În cine sălășluisse întâi acest dar spiritual? 2 Tim. 1, 5 u. p.

9. Ce îi aduce aminte Pavel lui Timotei? 2 Tim. 1, 6.

Din felul general de exprimare al lui Pavel se pare că Timotei fusese foarte sdruncinat din pricina întemnițării lui Pavel. Timotei ca și însuși

marele apostol, își dădea seama că sfârșitul vieții lui Pavel era aproape, fapt care îl făcea pe tânărul păstor în Biserică să se îngrijească.

10. De ce natură este spiritul dat de Dumnezeu credincioșilor? 2. Tim. 1, 7.

11. De ce lucru nu trebuia să se rușineze Timotei? 2 Tim. 1, 8, pr. p.

Era foarte ușor ca Timotei să se fi temut și să se fi rușinat de bătrânul său prieten și învățător, căci după o vreme rău voitorii născociră ideea de a învinui pe Pavel de crima instigării arderii Romei. Niciunul din ei nu gândea cătuși de puțin că el era vinovat; dar ei știau că o asemenea învinuire, făcută cu aparența cea mai demnă de crezare, îi va pecellui soarta.

CREDINCIOS IN LUCRAREA LUI DUMNEZEU

12 Septembrie 1953

1. Despre ce era sigur autorul epistolei către Timotei? 2 Tim. 1, 9 pr. p.

2. Pe ce arată el, că se întemeiază dobândirea mântuirii din păcate? 2 Tim. 1, 9 u. p.

Iubirea lui Dumnezeu l-a făcut să ia hotărîrea să ofere ființei omenești mântuirea din păcat prin harul Său arătat în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Această hotărîre El a luat-o „înainte de veșnicie”.

3. Când și cum a fost descoperită iubirea lui Dumnezeu? 2 Tim. 1, 10 pr. p.

4. Ce lucrare se făcuse prin venirea lui Isus Hristos? 2 Tim. 1, 10 u. p.
Ființa omenească nu este nemuritoare, dela natură. Nemurirea o are numai Dumnezeu (1 Tim. 6, 16). Credinciosul poate dobândi nemurirea numai prin credința în Isus Hristos, care „a adus la lumină viața și nepuzirea, prin Evanghelie”.

5. Al cui propovăduitor a fost ales Pavel și către cine? 2 Tim. 1, 11.

6. La ce îl dusesse pe Pavel această alegere a sa? 2 Tim. 1, 12 pr. p.

7. Care era atitudinea sa față de experiența prin care trecea? 2 Tim. 1, 12 p. d.

8. Ce încredințare stăpânea inima lui Pavel în acel timp? 2 Tim. 1, 12 u. p.

Oriunde ar fi fost Pavel — fie în fața amenințărilor Fariseilor, fie în fața mulțimii furioase la L'etra sau a păcătoșilor osândiți în închisoarea macedoneană: fie încurajând pe vaslașii cuprinși de panică pe vasul naufragiat, sau stând singur în fața lui Nero spre a-și apăra viața, — el niciodată nu s'a rușinat de cauza pe care o susținea.

9. La ce era îndemnat Timotei să țină? 2 Tim. 1, 13.

10. Ce avea să facă el cu lucrul care i s'a încredințat? 2 Tim. 1, 14.

11. La ce experiență neplăcută se referea apostolul? 2 Tim. 1, 15.

Un mare număr de creștini, dacă nu Comunități întregi, au tăgăduit legătura cu marele apostol al păgânilor creștinați, și se poate că nu au mai ascultat de unele din învățăturile sale.

12. Spre deosebire de prietenii care l-au părăsit, cine a stat sincer lângă Pavel? 2 Tim. 1, 16—18.

SOLEMNA INSARCINARE A LUI TIMOTEI

19 Septembrie 1953

1. Înaintea cui era dată lui Timotei solemna însărcinare de pastor? 2 Tim. 4, 1 pr. p.

2. Ce lucrare îi revenea lui Timotei, ca slujitor al Evangheliei? 2 Tim. 4, 2.

A urî și a muștra păcatul, și în acelaș timp să arăți milă și bunătate față de păcatos, este un lucru greu. Cu cât vor fi mai stăruitoare eforturile noastre proprii de a atinge sfințenia inimii și vieții, cu atât vom înțelege mai mult și mai bine păcatul, și cu atât va fi mai hotărîță dezaprobarea lui din partea noastră.

Este nevoie să arătăm față de cel greșit o iubire ca a lui Hristos. Însă aci este și primejdia de a arăta o așa mare îngăduință față de greșala sa încât el se va socoti nedemn de muștrare, și o va privi ne la locul ei și nedreaptă. În privința aceasta se cere mult tact și înțelepciune de sus. Prin trăirea unei vieți de sfințire, slujitorii Domnului vor primi și darul de a ști cum să trateze pe cei greșiți.

3. Ce vor dori acei care nu sunt dispuși să primească o învățătură sănătoasă? 2 Tim. 4, 3.

4. Spre ce își vor îndrepta ei, mai de grabă, urechea? 2 Tim. 4, 4.

5. Spre deosebire de acei care trăiesc în lumea închipuirilor, ce spune apostolul lui Timotei să facă? 2 Tim. 4, 5.

„Împlinește-ți bine slujba” — spune Cuvântul lui Dumnezeu. Acest cuvânt se referă în primul rând la pastorii și slujbașii Bisericii care sunt chemați să lucreze pe ogorul Evangheliei; dar el se referă și la oricare credincios care este îndemnat, în felul acesta să-și îndeplinească în mod conștiincios slujba sa, oricare ar fi natura ei. El nu numai că va fi conștiincios, dar lucrul pe care îl are de îndeplinit îl va face și la timp. Credinciosul va face așa din convingere că așa este bine.

6. Ce simțea Pavel cu privire la sfârșitul vieții sale? 2 Tim. 1, 6.

7. Ce încheiere, cu privire la viața sa spirituală, a putut face Pavel? 2 Tim. 4, 7.

Nicio mână credincioasă nu a însemnat pentru generațiile viitoare ultimele scene din viața acestui bărbat sfânt; însă inspirația a păstrat pentru noi mărturia sa din ajunul morții sale.

8. Spre ce privea el la încheierea vieții sale? 2 Tim. 4, 8 p. p.

9. Dela cine va primi el „cununa neprihănitii”? 2 Tim. 4, 8 p. d.

10. Cine se va mai împărtăși de această cerească răsplătire? 2 Tim. 4, 8 u. p.

Acel credincios care în trăirea vieții sale de credință și în toate manifestările lui din viață, va fi conștiincios, cinstit, corect, supus și ascultător, va ajunge să fie bine apreciat de semenii săi în această viață, și la întâlnirea sa cu Domnul Isus răsplătit cu „cununa neprihănitii” desăvârșite pe care Dumnezeu o va da tuturor celor credincioși.

TERMINAREA LUCRĂRII LUI PAVEL

26 Septembrie 1953

1. Ce dorință avea apostolul față de Timotei? 2 Tim. 4, 9.

2. Ce este spus despre Dima? 2 Tim. 4, 10 pr. p.

3. Numai cine a mai rămas cu apostolul și pe cine mai dorea el să vadă? 2 Tim. 4, 11

Acest Marcu este fără îndoială Ioan Marcu, evanghelistul care era fiul soției lui Barnaba și autorul Evangheliei care îi poartă numele. Ioan Marcu porni cu Pavel și cu Barnaba în prima călătorie a apostolului (Fapte 12,25), dar cu ocazia celei de a doua călătorii a lor, Pavel a refuzat să-l mai ia. Raportul cel scurt pe care îl avem este că cu acea ocazie Ioan Marcu, nu-i însoțise în lucrarea lor (Fapte 15, 37—40).

Cât de reînviator este să găsești în ultima epistolă a lui Pavel, acea mărturie cu privire la Marcu: „căci el îmi este de folos pentru slujbă!”.

4. Dece lucruri avea nevoie bătrânul apostol? 2 Tim. 4, 13.

5. Cine este amintit de apostol, ca unul care i-a făcut mult rău? 2 Tim. 4, 14.

6. Ce spune Pavel cu privire la prima sa înfățișare înaintea lui Nero? 2 Tim. 4, 16 pr. p.

7. Ce dorință își exprimă el în legătură cu aceasta? 2 Tim. 4, 16 u. p.

8. Ce zice apostolul despre Isus Hristos și lucrarea Lui față de El? 2 Tim. 4, 17.

Împăratul Nero era unul din cei mai urâți împărați care a stăpânit în împărăția Romei din vechime. Faptele, lui de cruzime au îngrozit pe contemporanii lui și au umplut cu dispreț, față de el, sufletele tuturor acelor din generațiile viitoare care au ajuns să îl cunoască. Apostolul lui Dumnezeu Pavel, se găsea în fața acestui crud împărat, spre judecare pentru fapte născocite. Pavel s'a apărât singur.

Niciodată mai înainte Nero nu auzise adevărul așa cum îl auzi de data aceea. Niciodată mai înainte nu i se descoperise enorma vină a propriei sale vieți. Lumina cerului străbătu cămășile pline de păcat ale sufletului său. Pentru o clipă, cerul se deschisese vinovatului și înăspriului Nero, și se părea că el dorește pacea și curățenia lui. Dar împăratul Romei nu s'a lăsat de rele și judecățile lui Dumnezeu, aduse de propriile sale fapte, l-au ajuns.

9. Ce încredere avea apostolul în Isus Hristos, Domnul Său? 2 Tim. 4, 18.

10. Cui trimete El sănătate? 2 Tim. 4, 19.

11. Ce dorință își exprimă din nou apostolul și cine trimete sănătate lui Timotei? 2 Tim. 4, 21.

12. Cu ce cuvinte încheie Pavel apostolul ultima sa epistolă? 2 Tim. 4, 22.